

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Sleswicensi Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

contemptores, se ad principalis quæstionis examen exigente justitia converterunt. Nec opus erat ut eum ad petitionem restitutionis admitterent, quem dilapidationis objectu pars altera repellebat, ne daretur eidem in re familiari grassandi facultas. Cùm enim de dilapidatione suspectus debeat ab administratione suspendi, memoratus R. evidens dilapidator existens ab administrationis petitione levi poterat exceptione repelli, contra quem, ut amoveretur ab ea, daretur actio ad agendum, nec super spoliatione hujusmodi poterat coram eisdem iudicibus litigare, cùm ad alios super hoc nostras litteras impetrasset. Præterea si Præpositus idem de spoliatione in modum actionis agebat, Canonicorum quæstio, quæ ordine propositionis præcesserat, præcedere terminatione debebat. Quòd si spoliatio fuit in modum exceptionis objecta, non propter hoc erat ei restitutio facienda. Vnde iudices ipsius Præpositi, frivole appellationis diffugio non obstante, cùm esset in litteris nostris appellationis obstaculum interdictum, cognitis causæ meritis, in eum depositionis sententiam protulerunt. Quapropter dictus procurator instabat ut sententiam ipsam, pro qua præsumi debebat donec contrarium probaretur, dignaremur apostolico munimine roborare. Nos igitur auditis iis & aliis per fidelem narrationem Cardinalis prædicti quæ fuere proposita coram eo, cùm non debuerit adversus eundem Præpositum spoliatum post appellationem legitimam & lite non contestata procedi, maxime occasione litterarum quæ veritate tacita fuerant impetrata, processum iudicum eorundem & quicquid ex eo secutum est, vel ob id decrevimus irritum & inane. Ceterum quia se restitui principaliter petiit Præpositus memoratus, cùm constaret ipsum fuisse ab adversariis spoliatum, nos sententialiter restituentes eundem, discretionis vestre per apostolica scripta mandamus quatenus ipsum in corporalem possessionem Marbacensis præposituræ sublato appellationis obstaculo inducatis, & auctoritate nostra defendatis inductum, contradictores per censuram ecclesiasticam appellatione postposita compescentes; proviso prudenter ut si præfatus Præpositus merito fuerit de dilapidatione suspectus, adhibeatis eidem circa curam temporalium duos viros providos & fideles, sine quorum consilio & assensu administrationem temporalium nequeat exercere, ne per usum administrationis inutilis, bona Marbacensis Ecclesiæ

dissipentur. Deinde super aliis quæ hinc inde fuere proposita, quia de ipsis nobis constare non potuit, vos paribus convocatis, & auditis quæ duxerint proponenda, quod canonicum fuerit appellatione postposita statuatis. Et si præscripta crimina contra dictum Præpositum legitima probatione patuerint, vos ipsum à regimine Marbacensis Ecclesiæ in perpetuum amoventes, appellatione remota, faciatis Ecclesiæ supradictæ de alio viro idoneo in Præpositum per electionem canonicam provideri. Nullis litteris obstantibus præter assensum partium à sede apostolica impetratis. Quòd si non omnes &c. duo vestrum &c. Vos denique, filij Abbates, super vobis ipsis &c. Datum Laterani v. Idus Aprilis, pontificatus nostri anno sextodecimo.

ABBATI ET CONVENTUI
Vindocinensibus.

Dilectus filius W. monachus vester, quem in promovendis Ecclesiæ vestre negotiis sollicitum comperimus & prudentem, ex parte vestra proposuit coram nobis quòd in proposito & desiderio geritis Ecclesiam sanctæ Priscæ de monte Aventino ad vestrum monasterium pertinentem reformare in temporalibus & spiritualibus ordinare, instituendo monachos in eadem juxta beati Benedicti regulam Domino servituros; dummodò dignitates & jura quæ monasterio vestro comperunt ex eadem, vobis & ipsi monasterio integra conservemus. Vnde nobis humiliter supplicavit ut super hoc nostræ voluntatis beneplacitum vobis rescribere dignaremur. Nos igitur propositum vestrum commendantes in Domino, & desiderium favore benivolo prosequentes, insinuatione vobis præsentium intimamus quòd cùm super eadem Ecclesia nostrum vobis privilegium concesserimus, gratum nobis & acceptum existet si efficaciter intenderitis ad ipsius commodum & augmentum. Tu denique, fili Abbas, super te ipso &c. Datum Laterani v. Idus Aprilis, pontificatus nostri anno sextodecimo.

SLESWICENSI EPISCOPO.

Postulasti per sedem apostolicam edoceri utrum sacerdos Ecclesiam habens in una diocesi, & residens in eadem, domicilium verò patrimonij ratione in alia, ibique delinquens, ab Episcopo in cujus habet diocesi patrimonium pro delicto ibidem commisso debeat judicari, præsertim

Epist. 27.
Laudat reformationis propositum.
Vide Simon. in Notis ad Goffrid. Vindoc. lib. 1. epist. 9.

Epist. 26.
Rescribit ad ejus consilia.
Cap. Postulasti.
De foro compet.

in causis quæ officij seu beneficij privationem exposcunt. Ad quod breviter respondemus quod per Episcopum in cujus deliquit diocesi sententia promulgari poterit in eundem, sed ab Episcopo in diocesi cujus Ecclesiam obtinet, erit quoad ipsam Ecclesiam hujusmodi executio sententiæ faciendæ. Quæ si vultis præterea utrum contra quosdam contempta excommunicationis sententia debitas Ecclesiis decimas subtrahentes tibi regiam implorare liceat potestatem, cum ad solutionem ipsarum vix absque sanguinis effusione valeant coartari. Ad quæ tibi duximus respondendum, quod si te de hujusmodi querimoniam simpliciter deponente, Rex, cui ad bonorum laudem & malefactorum vindictam gladius est commissus, in eosdem rebelles traditam sibi exercuerit potestatem, eorum erit duritiæ imputandum. Cimiteria verò in quibus excommunicatorum corpora sepeliuntur per suorum violentiam propinquorum, reconcilianda erunt asperzione aquæ solemniter benedictæ, sicut in Ecclesiarum dedicationibus consuevit. Procuraciones autem quæ visitationis ratione debentur, sine manifesta & necessaria causa non exigas, nisi cum personaliter officium visitationis impendis. Tu denique, frater Episcopo, super te ipso &c. Datum Laterani 11. Kal. Maij, pontificatus nostri anno sextodecimo.

EPISCOPO ET CAPITULO
Massiliensi.

Postolicæ sedis benignitas, quæ curam gerit & sollicitudinem singulorum, suam gratiam specialiter circa illos ampliare tenetur qui noscuntur diutius in ejus obsequiis laudabiliter insudasse. Dignum est enim ut ipsius domestici ab ejusdem uberibus repleantur, & sibi eam inveniunt affluentem quam etiam in benignitatis affluentia sibi sentiunt exuberantem ignoti. Cum igitur pro dilecto filio magistro R. scriptore nostro, cujus fidelitas & devotio in cancellaria nostræ servitio est probata, jam tertio vobis scripserimus ut eundem, quem dudum ad mandatum nostrum nullo sibi beneficio assignato in fratrem & Canonicum recepistis, curaretis tam in domibus quam in aliis sicut uni ex vobis providere, ac postmodum quibusdam vestrum in nostra præsentia constitutis hoc idem injunxerimus viva voce, grave gerimus & indignum quod vos more aspidis surdæ aures penitus obturantes, id hæcenus efficere non curastis. Volentes igitur

adhuc utrum in vobis aliqua obedientiæ scintilla remanserit experiri, universitati vestræ per apostolica scripta mandamus & districtè præcipimus quatenus ipsi magistro saltem hac vice juxta præscriptam formam providere curetis. Alioquin noveritis nos dilecto filio magistro Thedifio nuntio nostro per nostras dedisse litteras in præceptis ut de bonis Ecclesiæ vestræ secundum formam eandem competentem sibi provisionem nostra fultus auctoritate assignet, contradictores, si qui fuerint, vel rebelles per censuram ecclesiasticam appellatione postposita compescendo. Tu denique, frater Episcopo, super te ipso & credito tibi &c. Datum Laterani.

Scriptum est super hoc dilecto filio magistro Thedifio nuntio nostro, verbis competenter matris.

UNIVERSIS CHRISTI
fidelibus per Maguntinensem provinciam
constitutis.

Quia major nunc instat necessitas quam unquam extiterit ut terræ sanctæ necessitatibus succurratur, & de succursu speratur major quam unquam proveniret utilitas proventura, ecce resumpto clamore clamamus ad vos, & pro illo clamamus qui moriendo voce magna clamavit in cruce, factus obediens Deo patri usque ad mortem crucis, clamans ut nos ab æternæ mortis eriperet cruciatu, qui clamat etiam per se ipsam, & dicit: *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.* ac si diceret manifestis: *Qui vult me subsequi ad coronam, me quoque subsequatur ad pugnam, quæ nunc ad probationem proponitur universis.* Poterat enim omnipotens Deus terram illam, si vellet, omnino defendere, ne in manus traderetur hostiles. Posset & illam, si vellet, de manibus hostium facile liberare, cum nihil possit ejus resistere voluntati. Sed cum jam superabundasset iniquitas, refrigerente caritate multorum, ut fideles suos à somno mortis ad vitæ studium excitaret, agonem illis proposuit in quo fidem eorum velut aurum in fornace probaret, occasionem salutis immo salvationis causam præstando; ut qui fideliter pro ipso certaverint, ab ipso feliciter coronentur; & qui ei noluerint in tantæ necessitatis articulo debita servitutis impendere famulatum, in novissimo districti examinis die justam mereantur damnationis sententiam sustinere. O quanta jam provenit utilitas ex hac causa; quam multi conversi ad penitentiam

Cap. Postulasti.
De homicidio.

Vide cap. Sa-
cris. De sepul-
tur. & cap.
Proposisti. De
dedicat. Eccl.

Vide cap. Pe-
curaciones. De
causis.

Epist. 17.
Vemendatio
apostolico af-
fignat præ-
bendam.

Epist. 1.
De negotiis
terre sanctæ.